

Spiritism och Lars Gyllensten

21 februari 2001

Det var i Piteå. Det var vinter, jag var 18 år och hade lånat farsans Opel. Det var på sent 60-tal och Che Guevara var försvunnen i Bolivias jungler.

Vi, jag och två andra polare som jag inte minns vilka det var, besökte en kompis från Malå som hyrde en lägenhet på Klubbgården. Hur vi fick den där idén med att föra glas vet jag inte. Men plötsligt satt vi där med våra pekfingrar på ett glas som vandrade över ett papper där vi kladdat ner alfabetet. Glaset vandrade fram och tillbaka och bokstaverade svar på de frågor vi ställde. Jag kom att tänka på att jag kanske hade glömt billyset på så jag frågade om detta. Glaset svarade "Nej, dumskalle". Jag reflekterade inte över detta egendomliga svar utan kastade direkt in en djärv fråga i tidens smak: "Che Guevara, lever han?", löd den. Glasets svar var kort: "Ja.". Jag blev inte så lite upphetsad då jag nu tydligen fick veta något som ingen annan i världen visste. "Var finns han?" blev mitt nästa inpass. Och glaset bokstaverade mödosamt "I Venezuela". Vi jublade! För säkerhets skull undrade jag: "Skojar du?". Och dricksglasets replikerade "Ja".

Här tappade vi lusten för detta spektakel. Vi bröt upp och när jag kom ned till farsans Opel visste jag inte vad jag skulle tro. Lyset hade jag visserligen inte glömt. Men motorn stod på!

Jag har ofta tänkt på denna händelse och sagt till mig själv att det är märkligt med andarna. Och jag menar då inte i religiös mening utan så där i allmänhet. Vad är det egentligen för eviga astralkroppar vi har där uppe som inte har bättre saker att göra än att prata i glas, luras och starta bilmotorer med fjärrkontroll? Jag tycker det verkar så oerhört futtigt.

Låt mig citera en aktuell person som vi såg på TV i går under nobelfesten: Lars Gyllensten, en man som jag alltid hållit högt. Så här skriver han om andar i sin senaste bok "JUST SÅ eller KANSKE DET".

"Hur besynnerligt!

När andarna från andra sidan uppenbarar sig för andeframkallaren och hans eller hennes publik ger de sig till känna genom att knacka i väggen, skuffa ett rödvinsglas på en bricka, lyfta en askkopp en kvarts meter ovanför bordet, blåsa ut ett ljus, dänga en kudde i golvet.

Blir de talföra kan de hälsa dem där hemma, berätta att de har det bra i himmelrik, utan närmare detaljer. Om de anstränger sig som värst för att visa sina övernaturliga insikter kan de tala om vad det är för kort som någon i samlingsen har dragit ur leken och gömt i kavajfickan.

Och är de på riktigt gott humör och trivs bra i sällskapet kan de nedlåta sig till att fladdra fram i en dunkel vrå som en slinga av rök eller ett fläktande sjok av tunnt tyg. Behärskar de saliga hädangångna verkligen inte ädlare konster? Kan de inte bättre? Förfogar de inte över självständigare fantasi än att de ska behöva ta till idel sådant som gängse marknadsgycklare brukar roa sin publik med? Varför nöjer de sig med torftiga slentrianer? Hur armt måste deras paradys vara när de inte har mer att redovisa!"

"Härlighetens avdelning, den på Andra Sidan, är uppfylld av lappri och spektakel."